

Arrest

nr. 72 960 van 10 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat enerzijds, X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X en anderzijds, X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2010 diende de derde verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 december 2010 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en werd de derde verzoekende partij in afwachting van een beslissing ten gronde in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 16 maart 2011 vulde de derde verzoekende partij haar aanvraag van 30 september 2010 aan met een tweede medisch getuigschrift.

Op 8 april 2011 dienden alle verzoekende partijen samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit gebaseerd op de medische problematiek van de eerste verzoekende partij.

Op 4 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 april 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 07/03/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd op 03.03.2011 en ter kennis gebracht op 23.03.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Betreffende OVnr. 6477107, G.N.(...): op 24.12.2010 werd er een ontvankelijke beslissing genomen ivm de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.09.2010 werd ingediend. G.N.(...) BEHOUDT haar AI zolang er nog geen beslissing ten gronde is genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de vreemdelingenwet, van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Tevens voeren de verzoekende partijen aan dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partijen betogen dat zij een standaard medisch attest hebben ingediend zoals het gepubliceerd werd in bijlage van het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit attest werd ingevuld door een dokter in de geneeskunde. Verder betogen de verzoekende partijen dat dit attest onder meer het volgende bepaalt "B/Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend". De verzoekende partijen benadrukken dat het standaard model geen gewag maakt van de graad van de ernst van de aandoening. De arts heeft het medisch attest zoals het voorligt, ingevuld. De verzoekende partijen stippen aan dat van de geneesheer niet kan worden verwacht dat hij raadt dat hij de graad van de ernst dient aan te duiden, wanneer het woord "graad" niet eens vermeld is in het standaard formulier dat hij verplicht is te gebruiken. Voorts stellen de verzoekende partijen dat hen het verbod wordt opgelegd in België te verblijven, alsook elders in de Schengenruimte en dat zij bijgevolg blootstaan aan een repatriëring naar hun land van oorsprong en aldus werkelijk tot de burgerlijke dood worden veroordeeld. De verzoekende partijen menen dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat de beslissing niet wettig is gemotiveerd en dat de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten waaruit de schending van de aangevoerde artikelen 6 (recht op een eerlijk proces) en 8 (recht op een gezinsleven en privéleven) van het EVRM bestaat, alsook nalaten uiteen te zetten waaruit de machtsoverschrijding zou kunnen worden afgeleid. Derhalve zijn deze aangevoerde schendingen niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de voormelde bepaling blijkt duidelijk dat het niet volstaat om een standaard medisch getuigschrift in te dienen. Het standaard medisch getuigschrift dient ook te beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling". Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet ernstig voorhouden dat het volstaat om een standaard medisch getuigschrift in te dienen. Zij maken met hun betoog geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. *In casu* wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte.

De verzoekende partijen achten het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden doordat het standaard medisch attest nergens melding maakt van het woord "graad", terwijl van de overheid kan worden verwacht dat ze coherente wetten en besluiten neemt.

De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat in het model medisch getuigschrift aan de behandelende arts gevraagd wordt om onder de rubriek "**B) Diagnose**" van het standaard medisch getuigschrift een "*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend*" te geven. De Raad leest dus niet, zoals de verzoekende partijen terecht aangeven, dat de graad van ernst van de aandoening dient ingevuld te worden, wel dat de ernst van de aandoening dient beschreven te worden. De Raad merkt te dezen op dat ook verwerende partij dit oordeel lijkt te huldigen wanneer ze in

haar nota opmerkt dat dit attest voor iedereen begrijpbaar is en dat “de ernst van de aandoening” en “de graad van de ernst” taalkundig volledig in overeenstemming is. Uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het standaard medisch getuigschrift de “ernst van de aandoening” dient te omschrijven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel de verwachting koestert dat een uitspraak gedaan wordt over de graad van de ernst, maar het standaard medisch getuigschrift waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht dat het scrupuleus gevolgd wordt, verduidelijkt deze verwachtingen niet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag het wettelijk vereiste standaard medisch getuigschrift hebben meegestuurd en dat de verschillende punten van dit formulier beantwoord werden. Onder vraag B, “*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend*” wordt vermeld “*décompensation psychotique + dépression*”. De ernst van de aandoening wordt nog verder aangetoond door een psychiatrisch verslag waarin de actuele klachten, het ziektebeeld en de conclusie van de psychiater terug te vinden zijn. Het komt de Raad niet toe om te gaan beslissen of de aandoening “*décompensation psychotique + dépression*” gradaties van ernst kent en of er verschillende stadia in het ziektepatroon zijn. Dit komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe en niet de ambtenaar-dossierbehandelaar, aangezien enkel de ambtenaar-geneesheer conform het gestelde in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet een inhoudelijke beoordeling kan maken van de gegevens die vermeld worden op het medisch getuigschrift. Uit niets blijkt dat in deze de ambtenaar-geneesheer geconsulteerd werd om na te gaan of de aandoening waaraan de verzoekende partij lijdt verschillende gradaties van ernst kent. De ambtenaar-dossierbehandelaar heeft in deze geen appreciatieruimte.

De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk dat een ambtenaar-dossierbehandelaar op basis van een medisch getuigschrift waarin expliciet gevraagd wordt om een “*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend*” te geven en waarbij *in concreto* vermeld werd, “*décompensation psychotique + dépression*” en een psychiatrisch verslag werd bijgevoegd en zonder dat het hem toekomt om te oordelen of de vermelde aandoening verschillende gradaties van ernst kent, de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van de verzoekende partijen onontvankelijk verklaart om de reden dat “*er geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst (wordt aangetoond)*.”

Het redelijkheidsbeginsel is in de aangegeven mate geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 mei 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU